

Trobada-acollida noves famílies. 23 d'octubre de 2018

Capítol un.

Hi havia una vegada dues persones, bé també pot ser una de sola, que decideixen tenir un fill o una filla, bé també pot ser que sigui l'infant que decideix tenir-los a elles. A vegades passa.

Ja ho veieu és un conte com d'aquells de "tria la teva aventura", que tenen molts camins per recórrer i explorar. Som cada un de nosaltres, qui anem decidint la ruta a seguir.

El cas és que tenim un nou ésser humà al món, uns adults que en tenen cura i tots plegats amb un vincle diferent de tots els que havien sentit abans.

D'aquests nous ésser en direm nen i nenes i dels altres pares i mares.

Durant la infantesa els humans tenim una habilitat especial, que és la de créixer i evolucionar. Mai fem el badoc, mai tenim mandra, mai perdem el temps, ho mirem tot, ho toquem tot, ho aprenem tot i així de mica en mica anem comprenent aquest nou i fascinant món on hem anat a espetegar. Comprenent, comprenent...tampoc! Que al cap d'anys i panys encara ens queden un munt d'incomprensibilitats amb les que conviure.

El cas és que aquell petit nadó, ja camina, parla i ens esta a punt de fer tres anys, si no els té ja. Ai! l'as! Si ha d'anar a escola. I mira que és petitet, encara.

Apa! A veure que diuen amics i coneguts, a visitar escoles, "ens hem d'assabentar bé de quin horari fan", a preveure com l'hi acompanyarem, qui l'anirà a buscar, uf! quin enrenou! És que a l'escola s'hi estarà moltes hores, molt de temps... I cada un pensa en la seva escola, en uns temps que, ara, semblen més feliços, ... o no.

Què podem dir que no sapigueu?

Finalment la decisió està presa! L'inscriurem a Ítaca. Però hi haurà plaça? Dies d'incertesa... en passem via, si? Doncs ja està, ja tenim plaça, el setembre començarà escola!

Tothom està una mica inquiet, pares, mares, avis, àvies,...tothom... tothom... no. Els nens i les nenes van fent tan tranquils i és que no han après una cosa: a estressar-se pel que encara no ha passat, és que ara estan tan enfeinats... (males notícies, a amoïnar-se pel futur també ho acabaran aprenent!).

També, també pensem un aquelles famílies que sou avui aquí després d'una ruta diferent, aquells que la vida us ha portat a fer marrada per altres camins, a conèixer altres paisatges abans del d'Ítaca. Benvinguts i benvingudes!

Capítol dos.

Ja està, ja formeu part d'aquest gran grup humà de totes les edats i característiques que en diem escola. I just ara, quan pensàveu que era arribat el moment de la tranquil·litat s'obren un munt de camins, carrers, carreteres, autopistes i corriols per triar rutes i aventures.

No és el final! És el començament! Gairebé sense descans...som-hi!

Reunir-nos, participar, col·laborar, fer feina! Que diuen que les famílies es troben, que parlen de comissions mixtes, mixtes?! Qui hi ha? Alts i baixos, joves i vells, pares i àvies, ...? Doncs no ho sé, ja ho investigaré.

Ens acaben d'enviar una informació que diu que van de cap de setmana...Ah!

La mestra ha dit que si podem acompanyar-los una tarda a la sortida. Qui? Nosaltres? Els pares anem d'excursió? Vols dir?

Oh! i ara diuen que anem a la platja. A la plaaatja? Les famílies? Si, fins i tot les àvies!

Ai, l'as! Quin munt de novetats, de sorpresa en sorpresa, dona, a mi ja m'agrada, però amb la feinada que tenim...

És que sí, formar part d'Ítaca és arremangar-se, físicament, emocionalment i intel·lectualment.

Som qui som, gràcies a totes les persones que algun dia van formar part de l'escola i gràcies a tots els que hi som ara, gràcies a les aportacions d'infants, famílies, treballadors i treballadores, gràcies al compromís i la implicació de tots i, sobretot, gràcies a l'estimació entre uns i altres i cap a la institució pública que és Ítaca. Tots i totes tenim un lloc i fem falta. Bones notícies: se us ha girat feina! Ara formes part d'un equip i per tant: comptem amb tu!

Gràcies, benvinguts i benvingudes!!